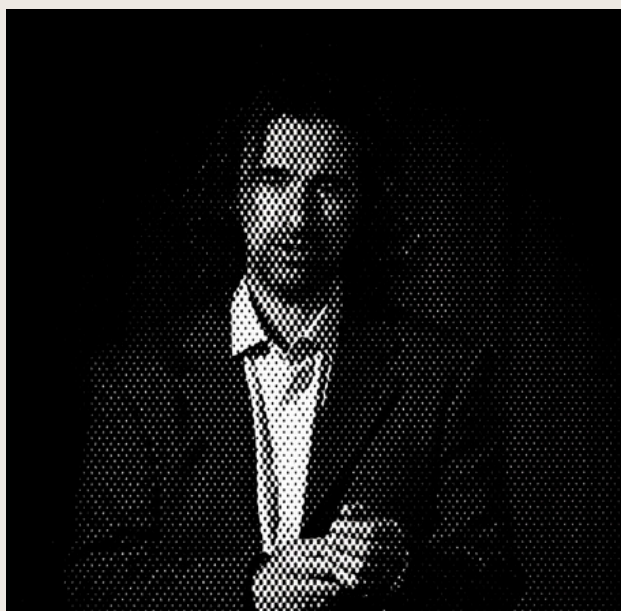

Vraždi všímavě

od Karsten Dusse,
jevištní adaptace Bernd Schmidt

*Každý den přináší nové výzvy. Fronty v obchodě. Dopravní zácpy. Nepohodlné vztahy.
A někdy i mrtvé tělo, které je potřeba elegantně uklidit. Důležité je zůstat všímavý. Soustředit se na přítomnost.
A nenechat se rozhodit tím, že má souseď v kufru auta víc prostoru než vy.*

OSOBY A OBSAZENÍ

Václav Jonáš - Björn Diemel
Regina Babková - manželka, dcera Emily, servírka, Walter
Jaroslav Cígler - Saša
Radek Götz - Joschka Breitner
Jiří Holek - Boris
Ludmila Kotalíková - paní Bregenzová, Petra Egmannová, jednatel školky, vnitřní odpor, Karla
Alexandr Veličkin - von Dresen, Dragan, Tony, Malte, Murat

SLOVO REŽISÉRŮ

Při práci na této hře jsme si ověřili, že klidná mysl zvládne cokoli. Dokonce i plán, který zahrnuje lopatu a pytel vápna. Zjištění je jednoduché: všímavost dává i těm nejtemnějším plánům překvapivou lehkost a účinnost.

KDO ZA TÍM STOJÍ

Režie: Ludmila Kotalíková, Václav Jonáš
Hudební doprovod: Petr Koura
Foto-grafika: Ludmila Kotalíková
Ministryně vnitra, dopravy a kultury: Regina Babková
Kostýmy: Smečka
Nehrající kapitánka a fotografka: Kateřina M. Jonášová

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme všem, kteří nám pomohli zůstat v klidu i v okamžicích, kdy se zdálo, že už je toho na jevišti příliš.

Jan Jonáš, Lubomír Kotalík - za světla, zvuk a schopnost vždycky zmizet ve chvíli, kdy se to hodilo.
Petr Válek alias Slamák - za videozáznamy našich zločinů. Teď už nám nikdo neuvěří, že to byla jen nehoda.
Michal Krejčí - za vyhledání a namíchání zvukových kulís k našim scénám. Bez jeho práce by i ty nejvypjatější momenty zněly jen jako ticho po pěšině.
Pavla Sovová - za trpělivou hlasovou výuku. Bez dechu není replika.
Obec Smědčice - za poskytnutí prostor. Protože i vražda potřebuje střechu nad hlavou.
Míla Sojková - za vymodelování tak realistického uříznutého palce, že jsme se dlouho přeli, kdo ho uklidí.

SMĚDČICE MAJÍ OSKARA!

V noci z neděle 15. na 16. března 2026 se Smědčice otřásly v základech!

Kameraman Petr Válek šokoval Hollywood a odvezl si zlatou sošku Oscara. Válek, známý svým syrovým vizuálním stylem a schopností vytěžit maximum z ničeho, zcela ovládl kategorii Nejlepší kamera za film "Smědčice v běhu". Tím však jeho triumf neskončil. Obdržel také speciální cenu za mimořádný přínos v rozvoji sportu. Akademiky uhranul kinetickými záběry při propagaci běhu na lyžích v regionu, kde je sněhová pokrývka v průměru jen 10 dní v roce. Jeho inovativní přístup v zachycení lyžování na trávě, blátě a rezavém plechu byl označen za vrchol v lidském odhodlání. Díky Válkovi dnes celá Amerika ví, kde jsou Smědčice a co jsou místní Holvédi zač.

-vj-

ZLATÉ RUCE Z NAŠÍ OBCE

Smědčice - Říká se, že člověk má dělat jednu věc pořádně, ale místní občan Petr K. toto pravidlo úspěšně ignoruje. „Mistr zlaté ruce“, jak mu sousedé přezdívali, udivuje nevidaným rozsahem talentu. V kuchyni oblažuje žaludky hostů obecních setkání, přes den pečuje o včelí úly a večer ovládne taneční parket. Když odloží brusle či paddleboard, dokáže ze dřeva vytvořit ukulele. Spolku Smečka se nyní podařilo tohoto renesančního muže získat, aby představení vtiskl duši svou hrou na kytaru.

-vj-

Pamatujte:

- I vražda může být provedena s plným soustředěním.
- Každý okamžik má svůj význam – i ten, kdy čekáte, až se zhasne.
- A pokud máte pocit, že život je někdy neúnosně chaotický... možná je to jen scéna, na které ještě nedošlo k pointě.

Joschka Breitner

REPORTÁŽ Z JEDNOHO DNE

Dnes s Jiřím – mužem, který dokáže skloubit práci vedoucího, pozdrav slunci a (skoro) úplně bezmasí

05:00 – *Probuzení s dechem*

Zatímco město ještě spí, v Jiřího bytě už voní palo santo. Jiří sedí v lotosovém květu, vedle jógové podložky leží nečekaný předmět: popsáný divadelní scénář. Jiří je totiž čerstvou posilou ochotnického spolku Smečka. „Meditace mi pomáhá se soustředit na text,“ vysvětluje tichým hlasem.

05:45 – *Dynamický rozjezd*

Jiří rozbaluje podložku. Jeho ranní sestava ashtangy je plynulá, ale fyzicky náročná. Sleduji, jak se mu na čele objevují kapky potu, zatímco se s lehkostí skládá do pozic, které by mně zlomily páteř. „Jóga není o ohebnosti, ale o disciplíně,“ usmívá se, když se konečně vydýchává v šavásaně.

06:30 – *Snídaně a role*

U ovesné kaše s kardamomem Jiří (téměř) vegetarián nepředčítá zprávy, ale polohlasem si opakuje repliky. „Ve Smečce jsem ten nejmladší člen, musím se snažit,“ směje se. „Jóga mě učí disciplíně, kterou teď na zkouškách, kde se občas i hodinu jen ladí scéna, sakra potřebuju.“

18:30 – *Smečka*

Na zkoušce spolku Smečka Jiří úplně přepne.

Z klidného jogína se stává Boris. Je to intenzivní. Kolegové si pochvalují, jaké soustředění Jiří do souboru přinesl – jógová průprava se nezapře ani v herecké akci.

22:00 – *Zasloužená kachna*

Po náročné zkoušce spěchá Jiří domů, kde dnes končí jeho vegetariánství a nastupuje jeho slabost. „Jóga mě naučila poslouchat tělo, a to si dneska po Borisovi prostě řeklo o kachnu se zelím.“

22:30 – *Návrat k sobě*

Příprava ke spánku je dnes o něco pomalejší. Jiří je nasycený divadlem i dobrým jídlem. Zítra se vrátí ke svému zelenému čaji a ashtanze, ale teď usíná s pocitem, že Boris, kachna i pozdrav slunci tvoří jeden dokonalý, i když trochu netradiční celek.

-rb-

FKÚ RADÍ, PÁTRÁ INFORMUJE

Kriminalisté od poloviny září intenzivně pátrají po J. Z. z divadelního spolku Smečka. Herce naposledy viděli jeho kolegové v pozdních večerních hodinách 16. září a od té doby je pohřešovaný muž bohužel již nekontaktní.

Nezdržuje se ani v místě svého divadelního působení, kde zanechal mobilní telefon, osobní doklady i trekové hole, které běžně používal při delších procházkách. Podle dostupných informací je muž fyzicky i mentálně vitální, je 54 let starý a slyší na přezdívku Charles.

J. Z. je přibližně 175 až 185 centimetrů vysoký, průměrně hubené postavy. Má oválný obličej, oči Brada Pitta a hnědoblondaté nevltnité vlasy střížené na jalovec. V době záhadného a nevysvětlitelného zmizení byl pacientem chirurgického oddělení. Pro své okolí by neměl být nebezpečný. Při osobním setkání použijte asertivního chování a mluvejte tiše se skloněnou hlavou. Nedívejte se mu za žádných okolností přímo do očí!

Kriminalisté a policisté žádají občany, kteří by mohli podat jakoukoli informaci o pobytu, výskytu nebo pohybu pohřešovaného muže, aby se neprodleně obrátili na nejbližší policejní služebnu nebo zavolali na bezplatnou telefonní linku 158.

Děkujeme, že jste dnes přišli. Díky vám jsme mohli zůstat přítomní i v okamžicích, kdy to na jevišti vypadalo všelijak. Vaše pozornost je pro nás největší mindfulness technika.

KULTURNÍ OKÉNKO

V dnešním kulturním okénku Vám přinášíme rozhovor s regionálním umělcem s celostátním až evropským přesahem, který v současnosti působí v divadelním spolku Smečka.

Ku rozhovoru se nám uvolil herec, instrumentální hudebník, poetik, dramatik, filmový a divadelní historik, prozaik, komik, mim, herec pimprlového a palcového divadla, zpěvák, umělecký truhlář, lingvistik, badatel a vtipotvůrce. Je nám ctí představit vám pana Radka Götze.

NN: Jak jste se dostal do angažmá v tak zajímavém souboru jakým Smečka bezesporu je?

RG: Víte, jsem veskrze skromný a také světloplachý člověk. Byl jsem osloven na jedné literární soutěži, kterou jsem samozřejmě zasluženě vyhrál. Tam jsem oslnil a zřejmě zaujal.

NN: Bylo těžké vás přesvědčit, nebo vás to lákalo jako jedna z vámi neprobádaných oblastí?

RG: To víte, dělal jsem drahoty, ale jenom chvíli. Přistoupili na mé podmínky a jednání jsem měl pod kontrolou.

NN: Můžete nám sdělit nějaké podrobnosti, jaké podmínky?

RG: Ve vší skromnosti, nemohu.

NN: Jak by jste definoval vaši postavu ve vaší nejnovější hře "Vraždi všimavě"?

RG: Je samozřejmě zcela a naprosto stěžejní a dává mi prostor pro vnitřní rozpor a uměleckou gradaci. Nechci se nikterak vytahovat, ale myslím, že dávám této hře úplně jinou perspektivu a můj inovativní

přístup strhává i ostatní kolegy a kolegyně k úplně nadstandardním výkonům...

NN: Podílíte se dramaturgicky na utváření celkového dojmu?

RG: Ovšem! Bez toho by to ani nebylo možné. A nejen to. Ale zároveň navrhuji styl, kompozici osvětlení a světla. Vymyslím zvuky, ruchy, přepisují dialogy, interpretuji myšlenky, přetavuji je do podoby scény.

NN: Jste opravdu renesanční člověk!

RG: Opravdu? Když to tak hezky řeknete, tak tomu asi i bude. A to se nechci chlubit....

NN: Protože jste skromný.

RG: Je to má ctnost...

NN: Čeho by jste chtěl dosáhnout, možná i s touto hrou, v divadelní oblasti?

RG: Thálie, jednoznačně.

NN: Nemluvil jste o skromnosti?

RG: Samozřejmě. Jenže já účinkuji ve více hrách, ale Thálie mi stačí jedna....

NN: Jsem přesvědčen, že bude v těch nejlepších rukách. Nechtě se vám daří jako doposud a já vám velmi děkuji za váš čas a rozhovor.

*Ptal se nezávislý novinář
Václav Jonáš*

ARCHITEKT S DUŠÍ STAVITELE KATEDRÁL I VLAKOVÝCH NÁDRAŽÍ

Ve Smečce byste nenašli nikoho s delším seznamem titulů, on si na ně ale nepotrpí. Ing. arch. Jaroslav Cígler je mužem renesančního rozmachu s hlubokou pokorou k historii.

Zatímco dopoledne předává zkušenosti studentům, odpoledne se noří do detailů gotické klenby nebo precizních modelů železnic. Jako nejvzdělanější člen týmu je přirozenou autoritou, ovšem místo příruček raději mluví o příbězích, které do svých staveb vtlesali naši předkové.

Od Karla IV. k moderní památce

Jeho největší vášní je doba Otce vlasti. Karel IV. pro něj není jen postavou z učebnic, ale vizionářem, jehož odkaz dodnes potkáváme. Tato fascinace ho dovedla až k unikátnímu počínu – detailnímu studiu a práci na replikách korunovačních klenotů. Sledovat ho při výkladu o symbolice svatováclavské koruny je jako cestovat v čase.

Tuto lásku k historii přenáší i do své profese. Jako architekt se specializuje na renovace památek. „Starý dům není problém, který musíme opravit, ale partner, kterému musíme naslouchat,“ říká s oblibou.

Svět na kolejích a katedra

Když si chce od architektury odpočinout, paradoxně neutíká k přírodě, ale k technice. Jeho slabostí jsou vlaky. Železnice pro něj představuje dokonalé spojení funkce, designu a pohybu. Možná právě proto dokáže s takovou trpělivostí vysvětlovat složité architektonické koncepty svým studentům.

Jako pedagog je přísný, ale spravedlivý. Snaží se, aby budoucí architekti nekreslili jen „hezke krabice“, ale vnímali kontext místa a historie.

V jeho podání je architektura řemeslem, vědou i posláním. Ing. arch. Jaroslav Cígler je zkrátka důkazem, že nejvyšší vzdělání není o titulu před jménem, ale o šíři obzorů a neutuchající zvědavosti.

-rb-